

Landes jævne Befolkning, end de, der altid taler om det økonomiske Velvære i de brede Lag, ønsker stillet til sig selv.

I det hele taget, naar det ærede Medlem synes at give Udtryk for den Tankegang, at en væsentlig Del af de moralske Grundsatninger, som Flertalspartierne bør fremme i den danske Befolkning, bør bestaa i at gøre Befolkningen forstaaelig Retfærdigheden i, at naar man køber et Kilo Svesker, skal man betale halvtreds Øre til Statskassen, kan jeg heller ikke dertil sige andet, end at saa længe der har bestaaet økonomiske Samfund, har man ogsaa i disse Samfund søgt frem imod retfærdige Skattesystemer, hvor man, naar man paalægger en Skat, spørger om det simple: er den retfærdig, er den rimelig, eller er den det ikke? og jeg vil tro, at netop ud fra moralske Synspunkter vil vi stadig fastholde den Opfattelse af Skattespørgsmaalet og modsætte os den fuldkommen middelalderlige og kyniske Skattetankegang, der siger, at det kommer an paa at udpønsø Systemer og Metoder, der kan trække Skatter ud af Befolkningens Lommer uden Hensyn til Evne og uden Hensyn til Ret og Rimelighed.

Maa jeg dernæst sige til det ærede Medlem, uden at der i øvrigt er nogen Grund til at komme ind paa en Valutadebat i Dag, at det, han paa dette Omraade tog Ordet for i Dag, var jo i Virkeligheden dette at fremme en Politik, der søger hen imod den *indirekte* Virkning af Toldpaalæg. Hidtil har man dog fra det konservative Folkepartis og Venstres Side holdt sig til at paalægge Toldsatser, der har *direkte* Virkninger overfor Indførselen gennem Begrænsning af Indførselen. Det, det ærede Medlem tog Ordet for, var at se videre ud endnu og paalægge Told, der har indirekte Virkninger, nemlig den indirekte Virkning, at i det Øjeblik Tolden paalægges Varen, og der stadig købes den samme Mængde, bliver der saa meget færre Penge tilbage hos de paagældende Befolkningslag, og Købeevnen formindskes overfor andre Varer. Det er uimodsigeligt, men jeg tror dog, man tør sige, at en Politik af den Art paa Valutaspørgsmaalets Omraade er en Politik, der virker fuldkommen i Blinde. Hvor denne formindskede Købeevne giver sig Udslag, overfor hvilke Varer, er der ingen, der aner. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard kan ud af en saadan Politik meget vel faa det Resultat, at der sker ingen Begrænsning i Indførselen af de paagældende Varer, som Toldskatten paalægges, men Indskrænkningen i Forbruget finder Sted overfor *indenlandske* Varer, hvad der igen virker hæmmende

og nedsættende paa den danske Produktion. Resultatet af en saadan indirekte Politik paa dette Omraade vil altsaa være, at de fremmede Varer stadig strømmer ind i samme Omfang, medens den indenlandske Produktion hemmes paa Grund af Toldsatserne paa de udenlandske Varer. Jeg tror, noget saadant bliver for indviklet. Vil man fra Statsmagtens Side øve Indflydelse paa Valutasituationen ad Beskatningens Vej, maa man tro paa de *direkte* Virkninger, som de to tidligere Flertalspartier her i Tinget tidligere har taget Ordet for, men som endnu ikke har vist noget Resultat i det praktiske Liv.

Maa jeg dernæst sige til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at naar han udtalte, at den Nedsættelse af Silkegarntolden, som har fundet Sted, ikke var en Nedsættelse, som havde til Formaal at skabe Beskyttelse, men det var en Nedsættelse, som var nødvendiggjort ved, at forskellige Virksomheder gennem den forøgede Garntold fik formindsket eller negativ Beskyttelse, saa tror jeg ikke, det ærede Medlem helt erindrer denne Sags Udvikling. For jeg vilde dog tro, at det Hensyn, det ærede Medlem dér nævnte, netop blev taget specielt, den Gang den forhøjede Garntold paa 25 pCt. blev gennemført, idet det ærede Medlem sikkert, naar jeg siger det, vil erindre, at da blev Sysilken udskilt og skulde fremtidig specielt sættes ned til 3 Kr. Det ærede Medlem vil ogsaa erindre, naar jeg siger det, at som et Led i den daværende Regerings 14 Punkter blev der ydet visse Virksomheder en Erstatning, der udgjorde Differencen mellem den tidligere og den nye, forhøjede Told i Kraft netop af, hvad det ærede Medlem sagde, at de paagældende Virksomheder havde ikke faaet forhøjet Beskyttelse. Altsaa, der var taget Hensyn til det under den 25 pCt.s Told, der blev gennemført for Silkegarn; der var af den daværende højtærede Finansminister taget Hensyn til disse Punkter. Men efter at det var sket, kom den daværende Finansminister i 1923 med et generelt Forslag om at sætte alt Silkegarn ned fra en Værditold paa 25 pCt. til en Vægttold paa 3 pCt., og derved er opstaaet den overordentlige Beskyttelse, som Silketrikotageindustrien er Indehaver af i Øjeblikket. Maa jeg i den Forbindelse gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Drachmann. Han gentog den Udtalelse, han saa ofte er fremkommet med overfor mig, at jeg skulde anse det for en stor Ulykke, naar der opstod en ny Industri, det kunde jeg ikke taale, og derfor kastede-